

Ono što nije dokumentovano, nije ni postojalo. Poštujući ovu surovu činjenicu, a protiv ravnodušnosti i oslanjanja samo na ljudsko sećanje, osećala sam potrebu i bila u mogućnosti da iniciram da se u Galeriji “Grafički kolektiv” realizuje izložba moje drage drugarice sa klase Sanje Rudić. Reči: “grafika” i “grafički” u njenom opusu su i početak i trajanje. Zato baš ova galerija.

Tanane su granice po kojima se neko kreće razmišljajući o ovom “poduhvatu” i gde se u kontekstu Sanjinog života i stvaralaštva može lako začeti u puku sentimentalnost. Sentimentalnost koja je mešavina generacijsko-istorijskog usuda, lahora njene ličnosti, lepote, života, karijere, svega tako **beogradskog** u njenom radu. Ali, sentimentalnost nije emocija, ona je njena atrofija. Zato treba pokazati delo.

Ovo je izložba grafika, jer putujemo unatraske, na početak devedesetih. Vraćamo se fundamentu njene kreativnosti. Upečatljivo je to što su upravo grafike posle tog moćnog zrvnja zvanog **VREME** opstale i postoje sa i danas snažnim izrazom i intenzitetom karakterističnim za Sanju. Tehnički oštre, suve, koloristički bogate, duhovite, u biti nežne i mračne. Lepim rukopisom potpisane. Vremenska distanca bi nekog pretencioznog čoveka navela da pomisli da je moćnom intuicijom uspela da predvidi i neki budući ljudski zverinjak, koji je čekao i nju i sve nas već sledeće godine i godine posle nje i tako dalje... Ali, taj dah nam je svima dobro poznat i sada je manje važan.

Važno je reći da Beograd često jede svoju najbolju decu i da je ova izložba pokušaj da joj taj isti Beograd pokaže svoje poštovanje, čovečnost i ljubav.

Nadam se da će izložba Sanjinih ranih radova biti inspiracija za nešto, bilo šta, još veće, kompleksnije i prilagođenije njenoj pravoj, uspešnoj karijeri – karijeri grafičkog dizajnera.

Daniela Fulgosi